

Har folkekirken en præsteuddannelse?

”Unge præster forlader hurtigt kirken” hedder det i en artikel på forsiden af KD den 23.maj. Ifølge præsteforenings formand, Per Bucholdt Andreasen, mener stadig flere unge præster, at deres teologiske og akademiske kvalifikationer giver dem bedre muligheder uden for folkekirken, for eksempel i arbejde med medarbejderudvikling samt med terapi og rådgivning.

Jeg har svært ved at få øje på hvilke teologiske og akademiske kvalifikationer i uddannelsen, der menes. Efter min overbevisning og erfaring mangler der netop i den teologiske uddannelse redskaber til medarbejderudvikling, ledelse, konfliktløsning og sjælesørgerisk rådgivning. Og hvis de var der, er der da rig anledning til at bruge dem inden for kirken.

I artiklen nævnes det, at en grund til at unge præster forlader folkekirken kan være, at der ikke tilstrækkelige udfordringer og karrieremuligheder. Det er sandt, at der inden for kirken ikke er mulighed for at gøre karriere i gængs forstand. Kirken er en anderledes arbejdsplads, og i kristelig betydning er præsten tjener og hyrde for sin menighed. Det er der ikke megen prestige i. Og det skal der vel heller ikke være?

Det er ikke primært de teologiske og akademiske kompetencer, der kvalificerer til arbejdet som præst, men bevidstheden om at tjene Gud og mennesker. Uden den bevidsthed, er det svært at bevare gejsten som præst. Når det er sagt, er der mange andre grunde til udbrændthed, så der må samtidig arbejdes på at give præsterne værdige arbejdsvilkår! Når unge præster forlader kirken til fordel for erhvervslivet, kan det hænge sammen med en manglende fortrolighed med kirkens anderledes vilkår.

I denne sammenhæng er det problematisk, at folkekirken reelt ikke har nogen præsteuddannelse. Fra det Teologiske Fakultets side understreges det: ”Vi uddanner teologer, ikke præster”. Og man kan rose sig af en undervisning, der er på et højere videnskabeligt niveau end lande, som for eksempel Sverige og England. Det er for øvrigt ikke en helt fair sammenligning, da man i disse lande har et andet sigte med den teologiske uddannelse, nemlig at uddanne præster.

Det Teologiske Fakultet holder, hvad det lover, nemlig uddanner teologer, og det er som det skal være. Bortset måske fra, at jeg finder den rent videnskabelige tilgang til Biblen som udtryk for en manglende forståelse og respekt for Bibelen som Helligskrift.

Hvem uddanner så præster i Danmark? Pastorseminariet består i fem måneders indføring i kirkens og præsteembedets praksis og udfordringer, men det er vel ikke tænkt som en præsteuddannelse? Tingene hænger ikke sammen – seks års videnskabelig uddannelse uden kristelig dannelse, fem måneders praksis og så – for de flestes vedkommende - et job som præst, som fordrer personligt engagement i tro og kirkens liv.

En af mine medstuderende begyndte at studere teologi med en forventning om at nå til afklaring i sin tro. Han erfarede, at han måtte lægge sine personlige spørgsmål og åndelige søgen til side og kun have fokus på den videnskabelige tilgang. Undervejs mistede han motivationen for at blive præst, hvilket er forståeligt. Jeg spørger: hvem vil tage ansvaret for, at kirken får bevidste præster, som er fortrolige med kirkens egenart?

Lene Skovmark
cand.theol. 2006
Damhus Boulevard 110 B
2610 Rødovre